

Sygn. akt IV U 62/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 03 listopada 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **J. Z. (1)**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 20.01.2015 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

odwołanie oddala.

Sygn. akt IV U 62/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. Z. (1) złożył odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 20.01.2015r. nr (...). (...), na podstawie której został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia na stałe, ze wskazaniem symbolu przyczyn niepełnosprawności 07-S.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że w związku z orzeczeniem utracił jedyne źródło dochodu, tj. zasiłek stały w kwocie 529 zł. Podniósł, że od wielu lat choruje, w 2007r. miał operację, cierpi na chorobę niedokrwienną serca, nadciśnienie tętnicze, chorobę wrzodową dwunastnicy, ma zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o jego oddalenie i zarzuciła, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem wnioskodawca został prawidłowo zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W zaskarżonym orzeczeniu strona pozwana ustaliła, że wnioskodawcę należy zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem 07-S, stopień niepełnosprawności datuje się od 01.11.2014r., nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Z. (1) cierpi na chorobę wieńcową, w sierpniu 2007r. wykonano u niego zabieg pomostowania aortalno - wieńcowego. We wrześniu 2007r. wykonano kontrolną koronarografię i stwierdzono niedrożność jednego pomostu oraz istotną stenozę drugiego. J. Z. (1) odczuwa osłabienie i duszność przy wysiłku fizycznym, bóle w okolicy serca.

Z przyczyn kardiologicznych wnioskodawca kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności do dnia 01.11.2014 r. na stałe. Nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. Wnioskodawca nie wymaga stałej ani długotrwałej

opieki i pomocy innej osoby ani współdziałania opiekuna w procesie leczenia i rehabilitacji. Nie jest niezdolny do pracy. Nie wymaga wskazań w zakresie zatrudnienia, nie istnieje konieczność zaopatrzenia wnioskodawcy w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoc techniczną.

Nie spełnia on przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

(**dowód** : opinia biegłego kardiologa z dnia 05.05.2015 r., k. 10-12, opinia uzupełniająca biegłego kardiologa z dnia 31.07.2016 r., k. 62)

Z przyczyn neurologicznych wnioskodawca nie kwalifikuje się do zaliczenia do osób niepełnosprawnych.

(**dowód** : opinia biegłego neurologa z dnia 07.12.2015 r., k. 34-34v, opinia uzupełniająca biegłego neurologa z dnia 21.03.2016 r., k.47)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), na opinii i opinii uzupełniającej biegłego kardiologa oraz opinii i opinii uzupełniającej biegłego neurologa. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu. Wnioskodawca złożył zastrzeżenia do obu opinii, na skutek których biegli sporządzili opinie uzupełniające, które wyjaśniły wszelkie wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wg wnioskodawcy stan jego zdrowia kwalifikował go do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Wnioskodawca opierał swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia go do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności na przepisach ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Z § 32 ust. 1 pkt. 5 i 10 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenia narządu ruchu, w tym:

a) wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu,

- b) układowe choroby tkanki łącznej w zależności od okresu choroby i stopnia wydolności czynnościowej,
- c) zapalenie stawów z towarzyszącym zapaleniem stawów kręgosłupa w zależności od stopnia wydolności czynnościowej,
- d) choroby zwyrodnieniowe stawów w zależności od stopnia uszkodzenia stawu,
- e) choroby kości i chrząstek z upośledzeniem wydolności czynnościowej,
- f) nowotwory narządu ruchu,
- g) zmiany pourazowe w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacyjnych;

choroby neurologiczne, w tym:

- a) naczyniopochodny udar mózgu przemijający, odwracalny, dokonany, prowadzący do okresowych lub trwałych deficytów neurologicznych o różnym stopniu nasilenia,
- b) guzy centralnego układu nerwowego w zależności od typu, stopnia złośliwości, lokalizacji i powstałych deficytów neurologicznych,
- c) pourazowa cerebrastenia i encefalopatia,
- d) choroby zapalne ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego prowadzące do trwałych deficytów neurologicznych,
- e) choroby układu pozapiramidowego w zależności od stwierdzanych objawów neurologicznych,
- f) choroby rdzenia kręgowego,
- g) uszkodzenia nerwów czaszkowych i obwodowych o różnej etiologii.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłego kardiologa i neurologa.

Na podstawie wydanych w niniejszej sprawie opinii Sąd ustalił, że wnioskodawca może zostać zakwalifikowany do lekkiego stopnia niepełnosprawności, który ma charakter stały.

Wnioskodawca cierpi na chorobę wieńcową, w 2007r. wykonano u niego zabieg pomostowania aortalno - wieńcowego oraz zabieg koronarografii. Odczuwa osłabienie i duszność przy wysiłku fizycznym, bóle w okolicy serca.

Biegły kardiolog ustalił, że z uwagi na powyższe schorzenie wnioskodawca może zostać zakwalifikowany do lekkiego stopnia niepełnosprawności. W świetle powyższego Sąd uznał, że brak jest przesłanek do zakwalifikowania wnioskodawcy do innego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Jednocześnie biegły stwierdziła w wydanej opinii, że wnioskodawca jest zdolny do pracy.

Z przyczyn neurologicznych brak jest przesłanek do zaliczenia wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych.

Sąd dał wiarę opiniom biegłych w całości.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć

stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii.

Z tych względów Sąd oddalił odwołanie, uznając, że żądanie zmiany orzeczonego stopnia niepełnosprawności jest nieuzasadnione. Orzeczenie wydano na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.